

U SVIJETU SVJETLOSTI HRVATSKE RIJEČI, LITERARNO- NOVINARSKE DRUŽINE

STANARSKI SUSRET U BABINOJ GREDI DUŠA MOJA HRVATSKI JE KRAJ

VILO SLAVONIJO

*Dobra vilo, vilo Slavonijo,
usreći sve Tene i potomke Begovića,
„Mrtve kapitale“, napuni slavonske ambare
i oživi pjesme snaša sa salaša.
Šlingajte se šlingeraji,
progovori vodo iz starih bunara,
odjekujte tamburice slavonske ravnice,
razvedrite lica slavonskih ratara.
Znaš ti dobro vilo Slavonijo,
tko se mača laća, od njega će poginuti,
tko Slavoniju strasno ljubi,
stosruko će mu vratiti.*

Ružica Šotiček, VII.razred

KALEŽ LJUBAVI

*Krk se Cresu umiljava,
Pag se Rabu odaziva,
Ugljan hoće Pašman zagrliti,
Vis se Šolti približiti,
Hvar Lastovo poljubiti,
Mljet Pelješac zadiviti.
Zagrlili se sinovi valova
pa se suncu raduju,
rodendansku pjesmu s burama pjevaju,
kaležom ljubavi nazdravljuju
premilom ocu svom-
MORU JADRANSKOM.*

Matija Ćuk, VII.razred

MIRIS KAMILICE

U njenoj trošnoj, ali urednoj kućici u kojoj su sve stvari bile poslagane u neku čudesnu bezbrižnost, naučio sam pisati i čitati prva slova.

Bila je najmudrija na cijelome svijetu. Dočekivala me i ispraćala svakog dana do vrata starog plota i čuvala moje djetinjstvo. S njom sam jeo najslađe kolače i pio najmirisnije čajeve.

Miljun tona sreće bilo je u njenim očima kada smo se vraćali s livada i nosili pune košarice mirisnih cvjetova kamilice koje smo širili po bijelom stolnjaku u hladovini staroga oraha da se lagano suše.

„Na jakom suncu bi izgubili svoj miris i čaj ne bi bio tako dobar, a najzdraviji čaj za djecu je čaj od domaće kamilice“, govorila je.

Svake večeri otrčao sam k njoj i zaželio joj laku noć. Tako je bilo i te subotnje večeri, a kada sam se vratio kući i zaspao, čuo sam kroz san da netko doziva upomoć. Mama, tata i stariji brat izjurili su iz kuće. Ja sam ostao uplašen u krevetu. Minute su bile vječnost. Brat se vratio i rekao da je baku zaboljelo srce. Uskoro je dotrčala i mama i plačući rekla: „Baka je umrla.“

Brat i ja smo plakali i samo plakali.

Proljeće je. Kamilica je procvjetala. Bijeli se livada, a ruke mi po kamilici mirišu.

Miriše zemља, zrak miriše, mirišu oblaci, Hrvatska miriše. I zvijezde mirišu.

Bako moja, iz šalice jutarnjeg čaja kamilica miriše, a ja sjedim na livadi i pletem bijele vjenčiće za andele koji moju Hrvatsku i tebe čuvaju.

Josip Kralj, V. razred

NAJAVILA SAM RAT

Dok sam bila posve mala,
život mi je bio igra,šala.
I tada sam posrtala,
bezbroj puta na dvorištu pala.
Ali jednog jutra budilica zazvrčala
i bezbrižnost moju u torbu strpala.
Igru zamijenile bilježnice, knjige,
strahovi, raznobojne dačke brige.
Učiteljima,torbama,knjigama i brigama
odgovaram džepnim figama
i ne dam da mi djetinjstvo ukradu.
Tko će mi ga vratiti pri novome padu?
Tu se još pojavio i jedan
vragolan mali,čupavi,plavi
pa mi i on probleme pravi
i povećava zbrku u glavi.
Odmah sam najavila rat drugima i sebi
kako mi djetinjstvo nitko ukrao ne bi.

Valentina Mišeta, ,VI. razred

ZVALI SU GA PEJA

17. listopada je Svjetski dan borbe protiv siromaštva. Ne znam koliko već godina traje ta borba, ali znam da milijuni ljudi u svijetu još uvijek umiru od gladi. Kada se spomene siromaštvo, pred mojim očima se uvijek pojavi lik Peje. Nije to lik iz napisane priče ili romana, lik s televizijskih ekrana, već lik iz stvarnoga života koji neću nikada, baš nikada

zaboraviti.

Bio sam prvašić. Igrali smo graničara na školskom igralištu naše područne škole. I dok je moj tim slavio pobjedu i veselju nije bilo kraja, netko je zaplijeskao. Pogledao sam prema školskoj ogradi i ugledao starijeg, bradatog čovjeka u zakrpama. Oduševljeno je pljeskao i vikao posve nerazumljive riječi. Bio sam znatiželjan i krenuo prema školskoj ogradi, ali me je učiteljica ukorila: „Vrati se nazad! To je Peja, seoska skitница. Nemojte mu se približavati. Opasan je, može vam se svašta dogoditi.“

Prestrašio sam se, kao i svi moji vršnjaci, a pogotovo djevojčice. Djevojčice su se tako uplašile da ih je učiteljica poslje nastave morala voditi kućama, a dječaci su išli u skupini i molili Boga da ne sretnu Peju. Čim sam došao kući, ispričao sam baki i mami što se dogodilo. Baka je mirnim glasom rekla: „Vaša učiteljica nije u pravu. Peja je jedan veliki siromah. Nitko ne zna kako mu je pravo ime i otkuda je došao. Ne znam ni tko mu je nadjenuo ime Peja. Ide od kuće do kuće i pomaže ljudima raditi kako bi dobio nešto za pojesti. Spava u tuđim

štagljevima i tako preživjava, ali nije lopov i nikada nisam čula da je nekome nešto ukrao. Nikada nikoga nije napao ili ozlijedio.“

PRIČAJTE ŠTO ŽELITE

Kako su me prevarili,
nadmudrili
i moje lutke u zaborav bacili.
Baka me više ne zove
„suncje moje malo“
sve je nestalo i u vodu palo.
„Odrasla si, mučni glavom“,
tata važno zbori,
preda mnom se crna rupa stvori.
I učitelji govore:
„Riješi ove zadatke sama,
ne treba ti više mama.“
A ja se skrijem u moju sobu,
lutke poslažem, raširim salvete
i kažem da nitko ne čuje:
„Pričajte što želite,
mislite što hoćete,
ali ja sam još uvijek dijete.“

Tajana Ivić, VI. razred

I NESTA ŠUME STRIBOROVE

Djetinjstvo je moje kao šuma
Striborova, srebrnim plotom
ograđeno, zlatnim zvjezdama
okićeno.

Uz vatru kad' sjednu Domaći
mama, tata, djed i baka,
ljubavlju vatru lože
da se ne uplašim mraka.

S mamom sam prva slova
učila, baku gledanjem crtića
mučila, s djedom meke grive
konja češljala, a uz tatu odjednom odrasla postala.

I nesta šume Striborove,
al' Domaći i dalje ljubav siju,
čuvaju snove i djetinjstvo
moje, zajedno sa mnom
luduju i slatko se smiju.

Ana Jurić, VII. razred

Bakine riječi su me malo umirile, ali sam ipak rekao mami da ostavi upaljeno svjetlo kada sam pošao spavati. Prošlo je nekoliko dana, a Peju nisam vidiо. Već sam ga pomalo i zaboravio.

I nakon nekog vremena, baka me poslala u trgovinu po šibice. Volio sam ići u trgovinu, jer sam uvijek dobio i nešto sitniša za bombone. Noge su mi se „odsjekle“ kada sam pred trgovinom ugledao Peju. Prilazio mi je. Stao sam kao ukopan. Nešto je govorio svojim nerazumljivim jezikom (imao je tešku govornu manu), a kada mi je prišao posve blizu, počeo je nešto tražiti po džepu svojeg poderanog kaputa. U trenu se prema meni ispružila strašno dugačka ruka, barem se meni činila predugačkom, a na ispucanom dlanu ugledah crvenu jabuku. Valjda od straha, odmah sam je bez riječi uzeo.

Na Pejinom licu razvukao se široki osmijeh. Učinilo mi se da iz svakog oka sja po jedno sunce. Kroz kosu osjetih hrapavi dlan njegove ruke koja me pomilovala po glavi. Stajao sam okamenjen s jabukom u ruci, a on je gotovo dječački odsakutao, mašući rukama i govoreći nešto onim, samo njemu razumljivim jezikom. Na ledima njegovog poderanog kaputa visjele su suhe vlati trave.

S prvim snijegom te kasne jeseni Peja je umro. Sahranili su ga o trošku Mjesnog odbora ili Općine. Na križu bilo je ispisano: Zvonko Piščević (bez godine rođenja). Iako sam saznao njegovo ime, za mene će on uvijek ostati Peja.

Danas je Svjetski dan borbe protiv siromaštva. Kujujem svijeću. Jabuke su u mojem voćnjaku dozrele. Odabirem najcrveniju. Odlazim na groblje. Palim svijeću na Pejinom grobu. Pored križa stavljam crvenu jabuku. Darujem prijatelja. Siromašni Peja je to zasluzio.

Ivan Jurčić, 7.r

VUKOVAR PLAČE I PJEVA

Djevojčica Vuka živjela je u Vukovaru s tatom Dunavom i mamom Dunavkom. Od najmanjih nogu provodila je vrijeme sa svojim brižnim roditeljima u njihovom cvjetnjaku među tisućama cvjetova koji su mirisali od ranog proljeća do kasne jeseni. I svoje prve korake napravila je uz bodrenje i pljesak zumbula i žutih jaglaca.

Kada je pošla u prvi razred jedva je čekala da ih učiteljica pusti iz škole da može pojuriti kući. Prije nego li je ušla u kuću, krenula je u cvjetnjak pozdraviti potočnice koje su svoju plavost pretočile u njezine oči i procvale ruže koje se ogledaju u rumenilu njezinog dječjeg lica. Nije bilo prolaznika koji nije zastao, zadriven ljepotom Vukinog cvjetnjaka.

Jedne noći o ponoći, majka Dunavka je probudi nježno tiho šapajući; „Vuko, ustani, moramo poći na more.“

„Upali svjetlo da se vidim obući i pokupiti svoje igračke“, prošapta sneno mala Vuka.

„Ne smijem upaliti svjetlo, da ne probudim cvijeće u cvjetnjaku, jer ono sada slatko spava.“

„A tata?“

„Tata Dunav će ostati čuvati tvoj cvjetnjak dok se mi ne vratimo.“

Nakon osam godina izbjeglištva vratile su se u Vukovar. Tata ih nije dočekao. Nijemo su stajale pred srušenom kućom. Shvatila je, ubili su joj oca. Braneći cvjetnjak njezina djetinjstva, njenu školu, njen grad, s dunavskim valovima u vječnost je otplovio. Cvjetnjak pred zapaljenom kućom posve je opustošio pregažen nogom tudinskom, nogom koja ne voli ni cvijeće, ni čovjeka. Majka je stajala i tiho molitvu šaptala. Zablistala rosa na potočnicama Vukinih očiju i prosula se na travu zgaženu. Danas su Vukini svatovi. S nebeskih visina tata Dunav joj blagoslov šalje.

Vukovar plače i pjeva.

*Poljubi grumen zavičajne zemlje
i prošapni: HVALA!*

Antonija Valentić, VIII. razred

ISPOVIJED

Slušam kako pada kiša. Pljušti jesen. Umiva moje selo. I lica zrelih jabuka. Lišće se opršta od svojih grana. Vjetar mu pomaže na putovanju u vječnost. Zrele dunje gamole da ih sačuva na stablu do izlaska sunca. Baka moli i zahvaljuje Bogu na rodnoj jeseni. I ja molim. Moje sestre već spavaju. Razvezujem zavežljaj srca. Uz molitvu se ispovijedam:

Velika smo obitelj, ali zajedno smo tek za večerom. Tijekom dana smo moje dvije sestre i ja u školi. Tata i mama cijeli dan rade na našem velikom polju, djed po cijeli dan brine o svinjama, ovcama i kravama. Baka spremna, pere, kuha... Uz učenje i mi pomažemo koliko god možemo.

Večeras je tatino i mamino lice bilo jako umorno. Trebaju li toliko raditi? Znam, trebaju, jer žele i hoće nas „na noge postaviti, kruh nam u ruke dati.“ Ne moraju govoriti, vidim to u njihovim očima.

Baka uvijek služi večeru. Kada je sve na stolu, sjedne pored djeda. Djed i tata popiju čašicu rakije, a onda djed izgovori: „Bože, hvala Ti i blagoslovi sve ove darove koje si nam darovao“, a potom molimo Oče naš. Za vrijeme večere sestre i ja dajemo izvješće kako je bilo u školi, a onda slušamo kako je protekao njihov radni dan i što će sutra raditi.

Dok djed čuva krave na ispaši, uvijek čita novine koje mu mi svakoga dana uredno donosimo. To mu daje za pravo da govori o novostima iz svijeta i o politici, ali ga baka brzo prekida: „Vrag ti odnio politiku i političare. Bolje bi ti bilo da misliš kako ćemo sutra pobrati jabuke, prebrati krumpir i hoće li se Lisava sretno oteliti. Kada dođe zima i ne bude toliko posla, onda se bavi politikom.“

Tati se od umora već sklapaju oči i odlazi na počinak. Mama i baka Peru suđe i sve dovode u red poslije večere. Djed želi gledati televiziju, ali već nakon deset minuta počne hrkati. Baka „intervenira“, budi ga i „potjera“ spavati. Nas tri odlazimo u svoju sobu, završimo domaće zadaće i ako nam ostane vremena pogledamo neku TV-emisiju, jer u našoj sobi imamo mali, jeftini televizor.

Daleko od blještavila velegrada, u skromnoj, ali toploj obiteljskoj kući, na kraju malenoga sela, prolazi moje djetinjstvo. Sretno djetinjstvo. I ne želim što nemam raskošnu kuću, vikendicu, jahtu, što dijelim sobu s moje dvije sestre, što nemam skupe jakne i cipele, jer da sve to imam, tko zna kakvo bih dijete, kakav bih čovjek bila i kakvo bih djetinjstvo provodila.

Možda bih bila samo lutka u izlogu života s neprirodnom, drugačijom bojom kose, umjetnim noktima i trepavicama, s naslagom šminke na licu i usnama, opijena skupim haljinama, nakitom i još skupljim torbicama i cipelama.

Zato Ti se ispovijedam i molim Te Bože, ne dopusti da bez srca i duše ostanem. Ne dopusti da sebe prevarim i ljubav iznevjerim. Uvijek me podsjeti na prtinu koju je zimi djed ili tata ispred mojih sestara i mene pravio do glavne ceste kako u snijeg ne bismo padale i do škole sretno dolazile. Prisjeti me da bez te prtine, toga puta, glavnu cestu nikada ne bismo ugledale i upoznale. Čuvaj nas da ne zalutamo.

Slušam kišu. Vani se vjetrovi s lišćem igraju. Tonem u san, s mirisom dunja u dozrijevanju.

Literati i
novinari

NIJE ME SRAM PRIZNATI

Siniši Glavaševiću

Siniša i Dunav su svakoga jutra zoru pozdravljali.

Vuka je ponekad ljubomorna što Siniša nešto šapće u uho Dunavu i što u njegovim valovima skriva svoje tajne. Znala je ona dobro da Siniša i nju voli, ali on je ipak više vremena provodio u djetinjem šaptanju na dunavskim obalama.

U ljetne večeri kada je Vukovar usnuo, Dunav zadrijemao, a Vuka zaspala, svoju ljubav dijelio je s mjesecom i zvijezdama koji su svojom svjetlošću milovali njegov voljeni grad. Bili su to najljepši i najsvećaniji trenutci njegova djetinjstva. Čeznuo je bosonogi dječak da svoju ljubav podijeli sa svima; sa svim djevojčicama i dječacima iz svojega razreda, s poljima sunčokreta, klasjem zrele pšenice, procvalim makovima pored cesta i pticama u letu. Odlepršalo njegovo djetinjstvo na krilima baranjskih vjetrova tako brzo da nije stigao poljubiti drugu obalu Dunava koju je dani ma dozivao.

Odrastao je i priče dunavske postaše drugačije, ozbiljnije. I Vuka je odrasla, stasala u odraslo djevojče, rasplela pletenice, objesila dukat oko vrata pa doziva Sinišu da donese vode hladne iz starog bunara i bijelo joj lice umije. Siniša je tako žarko želio donijeti Vuki hladne vode, umiti njen djevojačko lice i usne joj poljubiti. Žarko je želio pasti i u naručje dunavskim obalama i zajedno s Vukom mirisati proljeće njegovih valova, ali ga zauvijek zaustaviše u pohodu i ubiše ljudi neljudi.

Zavrištale zvijezde iznad Vukovara, mjesec se ugasio, ptice utihnule, Dunav se zamutio.

Monstrumi srpski hrvatskom krvlju čirilicom napisali; „Ovo je Srbija“.

Zajecao Dunav, zaplakala Vuka nad zgarištim herojskoga grada, nad smrću njegovih junaka koji voljenom gradu i Hrvatskoj svoje živote podariše.

Jesen je. Godina je 2007. Grle se Vuka i Dunav, listaju Sinišu bilježnicu i iz nje, istinu svijetu čitaju. Ali svijet kao svijet, tude boli ne priznaje i istinu ne spoznaje.

Haški sud trojici zločinačkih barbara samo što nije priznanja, a ne kazne dodijelio.

Dragi Siniša, kada si ti Vukovar i našu Hrvatsku branio, ja se još nisam ni rodio, ali srce me boli i svakom branitelju Vukovara ogromni spomenik bih sagradio, a barbare koji nisu imali srca, ni duše, najstrože bih kaznio.

Dragi prijatelju, nije me sram priznati, ja plačem.

Josip Arland, VIII. razred

BOG JE BLAGOSLOVIO

Otvaram oči.

Ona se smiješi.

Grlji me.

Njeno stablo života je i moje obiteljsko stablo.

Zajedno plačemo i zajedno se smijemo.

Sanjam zajedno.

Zajedno se igramo.

Držimo se za ruke.

Mazimo se.

K zvijezdama putujemo.

Bogu se zajedno molimo.

Ona je moja svjetlost u mrklim noćima.

Miris bora i ružmarina.

Bistro plavo oko Jadrana.

Ljubavna pjesma nikada dopjevana.

Moja je rodilja i moja dojilja.

Voljena moja Hrvatska.

Bog je blagoslovio.

Ana Jurić, VII. razred

ZA SVE DOBRE LJUDE

LJUBIM

Raspjeva se slavonska ravnica,
ozeleniše zagorski vinogradi,
vratila se jata ptica,
pjeva mladost, poju ptići mlađi.

Rascvala se grana jorgovana,
zamirisa kamen Velebita.
„Evo zore, evo dana“,
klikće galeb sa Jadrana

Šumi more, šapću valovi Plitvica.
Sava spava, ja je sretna budim.
Strasno se grle gora i ravnica.
Kako onda da Hrvatsku ne ljubim?

Tajana Ivić, VI. razred

Kamen se kamenu umiljava,
zagrljeni, zaljubljeni dotiču visine,
more Jadransko kao dijete spava
u toploem krilu moje domovine.

Maslina stara odolijeva vjetru, buri i oluji,
ko narod hrvatski traje stoljećima,
ljepotom se more kruni, šumi, bruji,
raduje se novim, sretnijim proljećima.
Raduje se i zlatna slavonska ravnica,
Lika Velebitu svoje ruke pruža,
Zagorje zeleno čeka razigrana jata ptica,
Podravina pjeva u mirisu ruža.
Otvorile srca pitome doline i visoke gore,
za sve dobre ljude ovdje mjesta ima,
od Srđa i Učke pa do Bilogore,
mi znamo podijeliti ljubav sa svim ljudima.

Valentina Mišeta, VII. razred

NE IZDAJ ME, SRCE

Jutro je. Sunce pozdravlja dan. Svjetlucaju kapi rose. Svaka travka, svaki cvijet okrunjen je biserjem. Zvonik crkve i krovovi kuća blistaju na mlađom suncu. I ptice su krenule suncu u pohode. Ljube se u letu. Poljupce nose daljinama. Ljube se i sićušni marvi na kori stare jabuke. Njeni listove u rosnoj krošnji umiljavaju se jedan drugome. I na nebū se dva malena, bijela oblaka ljube. Procvali jorgovani grle se svojim mirisima. Ljubav caruje, a ja samujem.

Mama i tata su rano otišli na posao. Brat je kod djeda. Ljudi zaognuti kabanicama svoje posebnosti i samoljubivosti poput sjena prolaze. Cestom života jure automobili. U njima jure ljudi. Pješaci su naravno, puno sporiji. Idu, bez pozdrava, bez osmijeha. Programirani, otuđeni, osamljeni. Lutke u izložima. Automati bez srca, bez duše. Ni daljinski upravljači ne pomažu.

Gledam se u ogledalo. Gleda me iz njega, ni djevojčica, ni djevojka. Za lutke sam odrasla, za odrasle još uvijek djevojčica. Gleda me djetinjstvo. Znam, bliži se naš rastanak. Na lutke se već uhvatila

prašina. Široke vrpce iz kose pospremljene su u kutiju prošlosti. Bijele dokolenice, zamijenile svilene čarape. Nokti na rukama postali su dulji. Prekrio ih lak u raznim bojama. Počela sam nositi i cipele s visokim petama. Bubuljice na licu nevješto prekrivam maminim puderom. Osjećam, srljam u svijet odraslih.

A onda? Hoću li i ja postati lutka na životnoj cesti? Programirani automat na dvije noge, bez srca i duše? Hoću li razumjeti ljubav ptica? Hoću li primijetiti kako se grle oblaci na nebū?

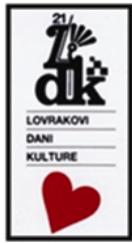
Strah me je. Ne života, ne djevojaštva, ne majčinstva. Bojim se da ću izgubiti srce. Ovo srce koje sada vidi sve, koje osjeća ljubav cvijeća, lišća moje stare jabuke, ljubav sićušnih mrava i miris procvalih jorgovana.

Ogledalo djetinjstva razbilo se. Skupljam njegova stakalca. Sunce se smiješi. Još samo korak, i odrasla sam.

Ne izdaj me, srce moje.

Dora Bašljan, VII. razred

MEDIJI SU POSTALI DRUŠTVENO ZLO

Kao osnovnoškolska novinarka dobila sam zadatku napisati novinarski osvrt, moje viđenje o pisanju i izvješćivanju profesionalnih novinara u dnevnom tisku i na televiziji. Naš voditelj (mentor) upućuje nas već četiri godine u tajne novinarstva, donosi nam ogledne primjerke vijesti, novinarskih reportaža, kritika, članaka...

„Trebate biti objektivni, pisati istinu i samo istinu, uvijek provjeriti istinitost podataka, razlikovati bitno od nebitnoga, nemojte opisivati, niste romanopisci nego novinari, skratite tekst na bitno, pazite da sadržaj odgovara naslovu, vodite računa da naslov privuče čitateljevu pozornost, ne frazirajte, ne vrijedajte, promislite, pazite na pravopis...“ samo su neki od voditeljevih naputaka.

Tako sam ja, misleći kako sam jako pametna i kako sam dobila lagan zadatku, krenula u istraživanje.

Počela sam kupovati dnevne novine, gledati informativne televizijske emisije i počela voditi bilješke, jer sve što u svojem osvrtu napišem, moram i činjenično potvrditi (tako me voditelj poučio). Tjedan dana sam istraživala ono što mi je već nakon prvog dana bilo jasno. Današnje profesionalno novinarstvo je sve, samo novinarstvo ne, uz dužno poštovanje časnim izuzetcima.

Vjerovali ili ne, ali nisam pronašla jedan jedini članak ili reportažu koji bih uputila na Županijski susret LiDraNo, na Državni susret pogotovo.

Izdvajam samo neke naslove iz Večernjeg i Jutarnjeg lista od 7. siječnja 2008.

Friščić ne želi u Vladu, Proračun gubi milijardu kuna, I Lucić ruši dignitet Hrvatske, Hillary Clinton žestoko napala Baracka Obamu, U Bagdadu bombaš ubio devetero ljudi, Huljić tuži bend koji izvodi njegove pjesme, Zbog ledene kiše 16 prometnih nesreća, Hrvati najviše vole Opel i srebrnu boju, Poskupljuje plin bez odobrenja Vlade.

A evo i „udarnih“ vijesti iz središnje informativne televizijske emisije Dnevnik od 6. siječnja 2008.

Nova Vlada – zadnja runda pregovora, Lucić je ugrozio ugled vojske, Uskokov agent pod istragom, Sukobi zbog smeća u Italiji, Branimir Glavaš vraća se u zatvorsku bolnicu, Prosvjedi u Gruziji, Do alimentacije i zapljenom, Busha dočekati bombama, Jak potres u južnoj Grčkoj.

Zanima me, ne događa li se u Hrvatskoj i svijetu nešto lijepo, optimistično, poticajno, pametno? Gotovo sve što sam pročitala i vidjela je toliko tužno i crno da se počinjem pitati, postoji li uopće svjetla budućnost i ljepše sutra? Što rade ti novinari? Što nam čine mediji?

Mislim da je njima jedino stalo do toga da se proda što više novina i da televizijske emisije imaju što veću gledanost. Briga njih što kroz svoj način informiranja ubijaju svaku volju za životom svakom čitatelju i gledatelju. Nisam sigurna da su ih tako učili dok su studirali novinarstvo.

I onda točka na i; na Božićnom koncertu koji se svake godine održava u Ciboni, a prihod namjenjuje obnovi Zagrebačke katedrale, što je za svaku pohvalu, direktor (ravnatelj) Hrvatske televizije, gospodin Sutlić izjavlja da je „Hrvatska televizija katedrala svjetlosti.“ Meni je pao mrak na oči.

Život je lijep i ima puno i lijepih događaja o kojima treba pisati i ne treba ga pretvarati u medijsko crnilo. Mediji bi trebali biti društveno dobro, ali nažalost pretvoreni su u društveno zlo.

(Moje skromno znanje o novinarstvu nalaze mi izreći ispriku svim onim novinarama koji nisu zaboravili dužnosti svoje novinarske profesije).

Ružica Šotiček, VIII. razred

I KAD' SU DALEKO

*Sam Bog u njegovu ogledalu umiva svoje lice,
a kada se zajedno umore od ljudi,
na dlanovima svojim
ljuljaju oblake i nebeske ptice.*

*Bog je svemoguć i sve je suze svijeta
pretočio u njegovo plavo veselje,
ispunio ga ljepotom, ispunio sve njegove želje
i udahnuo mu mirise,
boje,
zvukove,
dušu...*

*Dobrotu sije, ljubav pruža,
kada je vrijeme ko staklo
i kada hladni vjetrovi pušu.*

*Od Božje dobrote i najkamenije
srce obala i ljudi postaje meko,
pa su mi uvijek blizu Bog i More,
i onda kada su jako, jako daleko.*

Ivan Jurčić, VII. razred

PONOSNA SAM ŠTO HRVATSKI GOVORIM

Iz daljina, negdje iza Karpata,
Preko rijeka, dolova i gora,
Preci moji dodoše u jutra zlatna
Do plavih obala Jadranskoga mora.

Poljupcima ih dočekala slavonska ravnica,
potoci bistri raspjevali se i biserno počeli teći,
na vrh Velebita sagradili gnijezda poput ptica,
zašumorile, zažvonile i prve hrvatske riječi.

Tako je Mislav misliti znao,
Trpimir bi za narod svoj i život dao,
Domagoj je hrvatskom domu srce poklonio,
a Tomislav se za kralja okrunio.

I prošle su godine, vesela i tužna stoljeća,
veliki i mali vladari, kišna i sunčana proljeća,
a hrvatski jezik još uvijek slatko zvoni i žubori.
Kako da se ne ponosim, što hrvatski govorim.

Valentina Mišeta, VII. razred

NIJE LI VRIJEME?

Usmjetubajki Ivane Brlić Mažuranić

Nema više onih starih sijela i prela,
zaboravljamo da nas zemlja hrani i voli,
stigla su neka nova, čudna vremena,
sve je manje veselja, a sve više boli.

Kažu, da su makovi korov u žitu
pa ubijamo njihove cyjetove,
zlatna polja utonula u tugu sakritu,
sanjaju sretnije, pjesmom ovjenčane svjetove.

Nije li vrijeme vratiti zemlji što nam
ona pruža?

Nije li vrijeme, ljubav za ljubav vratiti?

Nije li vrijeme za prepune vrtove ruža?

Hoće li čovjek to ikada shvatiti?

Alen Đuroković, VII. razred

DA MI JE MORE BRAT

More je oduvijek i svuda,
razigrani madioničar koji obale ljubi.
Mudro je more, mudrije od ljudi.
Ponekad je kralj, a ponekad dvorska luda.

Eh, kad mi brat bilo more
koji bi me svuda vodio,
ne bih žalio što sam se rodio.
Zajedno bismo spaval i budili zore.

Dok bi more – moj stariji brat
noću svoje cure – obale ljubio,
ja bih se iza čempresa sakrio
i nikome ne bih njegove tajne otkrio.

Njegove tajne bile bi moje,
sve njegove čarolije bila bi i moja čuda.
Volio bih ga najviše na svijetu,
makar je ponekad kralj, a nekada dvorska luda.

Josip Kralj, VI. razred

SITNOZOR

U protekle dvije školske godine naši literati i novinari su na tematski različitim državnim susretima i smotrama pisanog dječjeg stvaralaštva osvojili 16 nagrada;

Na natječaju DUŠA MOJA HRVATSKI KRAJ na Stanarskim susretima u babinoj Gredi 2008. nagrađeni su Ružica Šotiček i Josip Kralj, Hrvatskom dječjem festivalu DJECA NOSE SVJETOVE NA DLANU u Zagrebu, Valentina Mišeta, Tajana Ivić i Ana Jurić, Radobojskom proljeću u Radoboju „POLJUBI GRUMEN ZAVIČAJNE ZEMLJE I PROŠAPĆI, HVALA!“; Antonija Valentić (2008.) i Valentina Mišeta (2009.).

„VOLIM HRVATSKU“, Ana Jurić (2008.) i Valentina Mišeta (2009.), „IVICA KIČMANOVIĆ“ u Zagrebu, Josip Arland (2008.) i Dora Bašljan (2009.), na LOVRAKOVIM DANIMA KULTURE u Velikom Grđevcu, Ružica Šotiček (2008.), Alen Đuroković i Valentina Mišeta (2009.), DOBROJUTRO MORE u Podstrani, Josip Kralj (2008.), „HRVATSKA KULTURNA BAŠTINA“ u Donjem Muću, Mia Vodjerek (2008.) i „U SVIJETU BAJKI IVANE BRLIĆ-MAŽURANIĆ“ u Slavonskom Brodu, Alen Đuroković (2009.). Voditelj nam je profesor Stjepan Banas.

Uz nagrađene učenike, još toliko je pohvaljeno i njihovi pisani ostvaraji tiskani su u zbornicima dječjeg pisanih stvaralaštva koji su tiskani u 2008. i 2009. godini.

Ivan Jurčić, VII. razred